

12/9/65

✱ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΙΑ ✱

Λίγη άνθρωπιά...

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ Σάββατο περιμάζευσα στο αυτοκινητό μου κοντά στον «Καβρόλακα» ένα γεροντάκι πολυβασανισμένο από τη ζωή, σεβάσιο όσο και συμπαθητικό. Σκυφτό από το βάρος των όγδοντατριών χρόνων του και της φτώχειας του βιάσιζε στο δημόσιο δρόμο μέσα στο λιοπύρι και την κόψα του μεσημεριού. Κατεύθυνσή του το Παλαιόκαστρο, το παλιό Καγιατζίκι. Είχε γεννηθῆ ἐκεῖ ὁ πατέρας του πού μετανάστευσε εἰς ἄλλο χωριό τῆς Χαλκιδικῆς καὶ τώρα πρὶν κλείση τὰ μάτια του ὁ γιός πήγαινε νὰ προσκυνήσῃ τὴ γῆ τῶν πατέρων του σάν σὲ ἄλλη Μέκκα...

--Στάθηκα στο δρόμο σήκωσα τὸ χέρι μου ἀλλὰ δὲν σταμάτησαν τὰ λεωφορεῖα. Καὶ πέρασαν δύο.

Αὐτὰ μὲ πληροφόρησε, καὶ μὲ τὶ πικρία καὶ μὲ πόσο πόνο, τὸ γεροντάκι.

Λίγη ἄνθρωπιά, κύριοι ὁδηγοί! Ἡ Διοίκησις τοῦ ΚΤΕΛ ἄς προσέξῃ τὸ περιστατικὸ.

Σὲ κατὶ τέτοιες περιπτώσεις σκέπτομαι πόσο σοφοὶ ἦταν οἱ Ῥωμαῖοι πού εἶχαν τὸ θεσμὸ τῶν κηνοσώρων.

Μὲ ἔργο καὶ ἀποστολὴ νὰ πληθύνουν καὶ νὰ κολάζουν καθε πρόξῃ πού διέφευγε μὲν ἄπο τὰ ὄρια τοῦ ποινικοῦ νόμου ἀλλὰ πού ἀποτελοῦσε μιὰ ἠθικὴ ἐκτροπὴ ἀνεπίτρεπτη καὶ ἀπαράδεκτη στὴν κοινωνία.

Τὸ κάψιμο τῶν καλαμιῶν

ΔΕΝ ΞΕΡΩ ἂν ἡ ἀγροτικὴ συνήθεια νὰ καίγουν τίς καλαμιές εἶναι καὶ σήμερα ἀπαραίτητη ἢ ἂν μὲ τὴ μηχανοποίηση τῆς γεωργίας θὰ μποροῦσε τὸ κάψιμο αὐτὸ ν' ἀντικατασταθῆ μὲ ἕνα, ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ τὸ θερισμό, ὄργωμα τοῦ χωραφιοῦ, ὁπότε ἡ καλήμη ἴσως ἐπαιζε ρόλο καὶ λιπάσματος. Ἐκεῖνο πού ξέρω εἶναι ὅτι αὐτὸς ὁ ἐμπρησμός γίνεται αἰτία τεράστιων ζημιῶν σὲ γειτονικά κτήματα καὶ δάση πού μὲ δικαστικὲς καὶ ἄλλες φροντίδες πολλές προσπάθειες καταβάλλονται νὰ περιορισθοῦν.

Ἄλλὰ ἄλλο εἶναι τὸ θέμα τοῦ «στιγμιότυπου» αὐτοῦ. Αὐτὲς τίς μέρες γυρνώντας στὴν Κασσάνδρα καὶ σ' ὅλη τὴ Χαλκιδικὴ ἔκαμα τὴν παρακάτω διαπίστωση:

καὶ χιλιάδες δένδρα χρησιμώτατα (ἐληές, ἀπιδιές, μωρεόδενδρα) καψαλίζονται ὁλοτελα ἢ τσουροφλίζονται τόσο πού νᾶναι πιά ἀχρηστα.

Ἀποτέλεσμα: ζημιὰ στοὺς ἰδιοκτῆτες τῶν ἀλλὰ καὶ βλάβη μεγάλη στὴν Οἰκονομία τοῦ τόπου μας.

Ἡ Διοίκησις ἀγραφυλακῆς Χαλκιδικῆς στὴν ὅποια προΐσταται ἕνας ἕνας ἱκανὸς καὶ μὲ συναίσθησι τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἀνθρώπου, θάχῃ ἀσφαλῶς καὶ αὐτὴ ἐπισημάνει τὸ κακὸ. Ἄς λάβῃ τὰ προληπτικὰ μέτρα πού ἐπιβάλλονται. Ἴσως ἡ ὑποχρέωσι νὰ ὀργῶνουν τριγύρω ἀπὸ κάθε δένδρο νὰ εἶναι τὸ πρῶτο μέτρο...

Κακὰ τὰ ψέματα

Μιὰ ἐπιστολὴ

Κύριε W...

Τακτικὸς ἀναγνώστης τῆς στήλης «τῶν στιγμιότυπων» διόβασα τὸ πορτραῖτο τοῦ «γηραιοῦ φίλου» τὸ ὁποῖον μὲ τόσο ἀδρές γραμμὲς ἐχάραξες. Ἀλλὰ ἔτυχε αὐτὲς τίς μέρες νὰ διαβάσω καὶ τὸ ἔξῃς:

Κάποτε ὁ Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης, ὁ ἐμπνευσμένος αὐτὸς Ἐθνικὸς τροβαδούρος συνάντησε ἕναν τσομπάνον τὸν ὁποῖον ἐχαιρέτησε.

—Καλῶς τὰ κάνεις, γέροντα.

—Καλῶς το τὸ παιδί μου, ἀπάντησε ὁ τσομπάνος.

—Τὰ χρόνια σὲ βαραίνουνε, εἶπε πάλιν ὁ ποιητής.

Πῶς τὰ περνᾷς; πῶς εἶσαι;

—Μοῦ φαίνεται πῶς ἦρθα χθὲς. Ἐμπῆκα ἀπὸ μιὰ πόρτα καὶ θὰ βγῶ ἀπὸ μίαν ἄλλη. Πῶς εἶμαι θέλεις νὰ μάθης;

Οἱ βρούσες ἐκινήσανε οἱ μύλοι σταματήσανε καὶ τὰ βουνὰ χιονίσανε καὶ τὰ δυὸ γιγῆκαν τρεῖα

«Ὅταν τοῦ εἶπα, προσθέτει ὁ Βαλαωρίτης, νὸ ἐξηγήσῃ τὸ αἰνίγμα ἀπάντησε:

—Ἀπὸ τὰ χρόνια τρέχουν τὰ μάτια μου, τὰ δόντια μου ἔπεσαν, τὰ μαλλιά μου ἄσπρισαν καὶ στὰ δυὸ πόδια ἐπρόσθεσα καὶ ἕνα τρίτο, τὸ ραβδί».—

Αὐτὴ δυστυχῶς, φίλε κύριε W..., εἶναι ἡ σκληρὴ πραγματικότητα. Ὅλα τὰ ἄλλα ἀποτελοῦν ἢ ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος ἢ ἀπλήν φιλολογοῖαν.

Μὲ ἐκτίμησιν

Ἐνας ἐξηνητάρης

W.—